

РЕШЕНИЕ

№ 3535

гр. София, 28.05.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 02.05.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1858** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Производството е образувано по жалба от Н. А. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв.Т. П. срещу Решение № 2153-21-8 от 15.01.2018 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012 – 21 – 1679/22.12.2017 г. срещу разпореждане № [ЕГН]/91 от 21.11.2017 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, като неоснователна.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно и постановено при неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят счита, че пенсионният орган неправилно не е зачел като осигурителен стаж времето, когато се е обучавал в С. „Ф.Е.Д.“ и неправилно е приложил разпоредбата на чл.44, ал.1 от НПОС, като основание да се признае за осигурителен стаж само на времето на обучението след навършване на пълнолетие. Посочено е, че с обжалваното решение неправилно е отказана поисканата пенсия, тъй като кумулативно са били осъществени всички предвидени в закона предпоставки за пенсионирането. Иска се от съда отмяна на постановеното от НОИ решение и връщане на преписката за ново разглеждане. В съдебно заседание, не се явява и представлява се от адв.П., който поддържа жалбата. Претендира разноски по делото, като представя списък на разноските.

Ответната страна – директор на ТП на НОИ С.-град, представляван от юрк.П., която

оспорва жалбата и иска от съда да се отхвърли като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки по делото и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На 15.09.2017 г. Н. А. Г. е подал заявление с вх. № 2113-21-7780 с искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е представил необходимите документи по чл.2 от НПОС за преценка правото и определянето на размера на пенсията – 4 броя удостоверения, осигурителна книжка, печатна справка от банка Д. и заявление за номер на банкова сметка.

Въз основа на представените документи е установено, че към датата на подаденото заявление Г. има навършена възраст 56 години, 10 месеца и 13 дни, като е зачетен осигурителен стаж в размер на 15 години и 5 дни от първа категория труд за периода от 10.08.1979 г. до 15.08.1994 г. и 11 години, 9 месеца и 9 дни от трета категория труд – от 02.11.1978 г. до 10.08.1979 г.; от 01.01.1995г. до 31.12.2005 г. и 1 ден по Р. за месец юни 2007 г., като член на С.. Общият определен осигурителен стаж, превърнат към трета категория, съгласно чл.104 от КСО, е 36 години, 9 месеца и 17 дни, а сборът от възраст и осигурителен стаж е 93 години и 8 месеца.

На базата на това заявление и представените документи е издадено Разпореждане № [ЕГН]/91/21.11.2017 г., с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Н. Г., тъй като не отговаря на изискванията по чл.69, ал.2 и ал.10 от КСО и чл.69б, ал.1 от КСО, като няма две трети действително или 18 години стаж, прослужен като държавен служител по специалните закони.

За да стигне до този извод длъжностното лице по ПО е посочило, че жалбоподателят към датата на подаване на заявлението има навършена възраст 56 години, 10 месеца и 13 дни, зачетен осигурителен стаж от 1 –ва категория труд – 15 години и 5 дни и от 3 – та категория труд – 11 години, 9 месеца и 9 дни.

На основание чл. 104 от КСО общият осигурителен стаж превърнат към 3 – та категория е 36 години, 9 месеца и 17 дни. Сборът от възрастта и осигурителния стаж е 93 (93 години и 8 месеца).

На 22.12.2017 г. оспорващият е подал жалба до горестоящия административен орган срещу издаденото на 21.11.2017 г. разпореждане.

На 15.01.2018 г. директорът на ТП на НОИ С. – град е издал процесното решение № 2153 – 21 – 8, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012 – 21 – 1679 от 22.12.2017 г. на Н. А. Г. срещу разпореждане № [ЕГН]/91 от 21.11.2017 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, като неоснователна.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 2153 – 21 – 8 от 15.01.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С. град е връчено на жалбоподателя на 29.01.2018 г. по пощата. Жалбата е подадена чрез административния орган на 12.02.2018 г. от надлежна страна, поради което е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим

на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № 2153 – 21 – 8 от 15.01.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/91 от 21.11.2017 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма и в съответствие с неговите цели. При издаването му не са допуснати нарушения на материалния закон и административно производствените правила, които да водят до неговата отмяна.

Съгласно чл. 104 от КСО М. съвет определя кой труд към коя категория се причислява съобразно характера и особените условия на труд. При пенсиониране за осигурителен стаж и възраст осигурителният стаж се превръща, като три години осигурителен стаж от първа категория или четири години от втора категория се зачитат за пет години стаж от трета категория. Осигурителният стаж на лицата по чл. 69 се превръща, като три години действително изслужено време се зачитат за пет години осигурителен стаж от трета категория. Военнослужещите по чл. 69, ал.1 от КСО (в редакцията, обн. ДВ, бр. 14 от 2015 г.) придобиват право на пенсия при освобождаване от служба независимо от възрастта им при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като военнослужещи по закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б.. Допълнително в чл. 69, ал.2, т. 2 от КСО са посочени предпоставките за придобиване право на пенсия от държавни служители по Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“, който гласи, че държавните служители по Закона за Министерство на вътрешните работи, Закона за специалните разузнавателни средства и по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, държавните служители по чл. 11 от Закона за пощенските услуги, държавните служители, осъществяващи дейността по охрана на съдебната власт по чл. 391 от Закона за съдебната власт, следователите и младшите следователи при освобождаване от служба придобиват право на пенсия независимо от възрастта им и при осигурителен стаж, както следва от 01 януари 2012 г. – 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочените закони, по ЗДАНС и като военнослужещи по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б. или като следователи и младши следователи.

Следователно до 31.12.2015 г. основната предпоставка за придобиване право на пенсия от посочените лица, независимо от възрастта, е освобождаването им от служба и при наличието на 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени по описаните по – горе закони.

Със ЗИД на КСО (обн. ДВ, бр. 61 от 11.08.2015 г.) е създаден § 49 от ПЗР на ЗИДКСО, с която е създадена допълнителна възможност за пенсиониране на лицата, визирани в чл. 69 от КСО.

С изменение на чл. 69 от КСО, считано от 01.01.2016 г., се въвежда минимално

изискуема възраст – 52 години и 10 месеца, при която визираните в нея лица придобиват право на пенсия.

С ПЗР на ЗИДКСО е създаден и § 50 (в сила от 15.08.2015 г.), съгласно който лицата по чл. 69, които до 31 декември 2015 г. имат необходимия осигурителен стаж за придобиване право на пенсия, могат да се пенсионират независимо от възрастта им до 31 декември 2018 г.

Видно от пенсионното досие на жалбоподателя, периодът след 14.08.1994 г. до подаване на заявлението за отпускане на пенсия, Н. Г. не е лице по чл. 69, ал.1 – ал. 7 от КСО, тъй като в този период работи като гражданско лице и поради това е извън обхвата на изчерпателно изброените в чл. 69 от КСО лица. И тъй като в този период оспорващият не е лице по чл. 69 от КСО, същият не може да се възползва от възможността да се пенсионира по реда на § 49 и § 50 от ПЗР на КСО.

С изменението на чл. 69 от КСО, в сила от 01.01.2016 г., е създадена ал. 10, с която е разширен обхвата на лицата, които могат да се пенсионират при наличие на предпоставките по чл. 69 от КСО.

От представените писмени доказателства по делото, се установява, че жалбоподателят е бил лице по чл. 69 от КСО до 14.08.1994 г. Към 31.12.2015 г. Н. Г. не е лице по чл. 69 от КСО, поради което същият не може да упражни правото си на пенсия по условията на чл. 69 от КСО, тъй като в алинея първа от цитираната норма изрично е регламентирано, че военнослужещите придобиват право на пенсия при освобождаване от служба независимо от възрастта им при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като военнослужещ по ЗОВСРБ.

Съгласно чл.69б, ал.1 от КСО /в сила от 01.01.2016 г./ лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд, могат да се пенсионират, ако не са придобили право на пенсия по чл.168 или когато са променили осигуряването си по чл.4в и са : 1.навършили възраст до 31.12.2015 г. 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете; 2. От 31.12.2015 г. възрастта по т.1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 55 годишна възраст.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на ответника, че жалбоподателят към датата на подаване на заявлението от 15.09.2017 г. е навършил изискуемата съгласно чл. 69, ал. 1 от КСО възраст 53 години, тъй като е [дата на раждане] , но не отговаря на изискванията на чл.69б, ал.1 от КСО за наличие на сбор от осигурителен стаж и възраст – 100, както и на изискването на чл.69, ал.2 от КСО за наличие на общ осигурителен стаж 27 години, от които 18 години (2/3) като държавен служител по специалните закони, посочени в разпоредбата и като военнослужещ по ЗОВСРБ.

Обстоятелството, че до 31.12.2015г. жалбоподателят няма придобит общ осигурителен стаж в размер на 27 години, е отрицателна предпоставка за приложение на §50 от ПЗР на ЗИДКСО и отпускане на исканата пенсия независимо от възрастта.

По отношение на възражението на оспорващия, че неправилно не му е признато времето, през което е учил в С. „Ф.Е.Д.“-МВР, [населено място] за времето от 15.08.1975 г. до 10.08.1979 г., преди навършване на пълнолетие за осигурителен стаж, съдът го намира за основателно.

Съдът намира за безспорно по делото обстоятелството, че в периода от 15.08.1975 г. до 10.08.1979 г. оспорващият е бил на обучение в С. „Ф.Е.Д.“-МВР, [населено място], за което му е издадено и Удостоверение рег. № 4582 р 1525/25.03.2014 г., издадено от

Център за специализация и професионална подготовка [населено място], при А. на МВР. След приключване на обучението, със Заповед № з К-2812/08.08.1979 г., е назначен на сержантска длъжност в системата на МВР. Нещо повече, в Удостоверението е посочено, че съгласно МЗ I-1327/25.08.2006 г., е признато на Н. Г. за трудов стаж при пенсиониране част от обучението му – 9 месеца и 9 дни, за периода от 02.11.1978 г. до 10.08.1979 г. като осигурителен стаж от трета категория, но пенсионният орган отказва да зачете при същите условия периода от 15.08.1975 г. до 02.11.1978 г., позовавайки се на разпоредбата на чл. 44, ал.1 и ал.2 от НПОС.

Настоящият съдебен състав намира, че пенсионният орган неправилно прилага закона, основавайки своето решение на разпоредбата на чл. 44, ал.1 и ал.2 от НПОС. Органът не отчита правилно обстоятелството, че обучението на жалбоподателя Г. започва на 15.08.1975 г. и завършва на 10.08.1979 г., т.е. при действието на Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (обн. изв. бр.5 от 17.01.1958 г., отм. ДВ бр.21 от 2000 г., в сила от 01.01.2000 г.).

Съгласно чл. 81 от ППЗП (редакция ДВ бр.102 от 1967 г., до изменението с ДВ бр.40 от 21.05.1991 г.) "зачита се за трудов стаж от III категория времето, прекарано в редовна военна служба". Тази редакция на разпоредбата е съобразена с действащия по това време Закон за всеобщата военна служба на Р.Б. (отм. ДВ бр.112 от 1995 г., в сила от 27.02.1996 г.), според чл. 9 от който: "Военната служба във въоръжените сили се състои от действителна военна служба и служба в запаса. На действителна военна служба се намират маршалите, генералите, офицерите, свръхсрочнослужещите старшини и сержанти, приети за кадър във Въоръжените сили, и всички срочно служещи от сержантския, войнишкия и курсантския състав, които служат редовната си военна служба във Въоръжените сили. Служещите редовната си военна служба от сержантския и войнишкия състав се наричат срочнослужещи, а приетите на щатна служба след изслужване на редовната военна служба - свръхсрочнослужещи. Намиращите се на действителна военна служба се наричат военнослужещи, а зачислените в запаса - запасни".

Съгласно чл. 3 от издадения от Председателя на ДС на НРБ и обн.ДВ бр.63 от 10.08.1971 г. Указ № 117 от 31.07.1971 г. за откриване на сержантски (старшински) средни военни училища (каквото е и ССВУ "Г. И." [населено място]), обучаващите се в тези училища "се намират на действителна военна служба и имат всички права и задължения на срочнослужещи в армията". Според чл. 2, буква "б" от същия Указ, на завършилите курса на сержантските (старшинските) училища се признава отбита редовна военна служба.

След отмяната на ЗВВСРБ и влизането в сила на Закона за отбраната и въоръжените сили на Р.Б. (обн.ДВ, бр.112 от 1995 г., в сила от 27.02.1996 г., отм. бр.35 от 2009 г., в сила от 12.05.2009 г.) военната служба вече се дели на кадрова и наборна. В чл. 97, ал.1 от същия закон (ред. ДВ бр.112 от 1995 г.) се предвижда, че на наборна военна служба подлежат мъжете, които са навършили 18 години. Следва да се отбележи, че до влизане в сила на ЗОВСРБ, съгласно разпоредбите на ЗВВСРБ на редовна военна служба подлежат и български граждани, които още не са навършили 18 години. С оглед настъпилото изменение, се изменя и разпоредбата на чл. 81 от ППЗП, която в редакцията си изм.ДВ бр.76 от 1996 г. вече гласи: "Зачита се за трудов стаж от III категория изслужената наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школьники след навършване на пълнолетие до размера на наборната военна служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство".

След отмяната на ЗП и ППЗП и влизане в сила на КСО се приема Наредба за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, в сила от 01.01.2000 г. В чл. 44, ал.1 от НПОС се предвижда, че за осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школьники след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени.

Тази разпоредба, обаче, съдът намира за неприложима в процесния случай, на първо място защото същата не е действащо право към момента на периода обучение на Г. като школьник в С. „Ф.Е.Д.“, [населено място], респективно към момента, за който се преценява признаването на осигурителния му стаж. Нормата е материално-правна и няма обратно действие, тъй като съгласно чл. 14, ал.1 от ЗНА обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба. Освен това разпоредбата на чл. 44, ал.1 от НПОС касае "времето на обучение на курсанти и школьники след навършване на пълнолетие" и с посочването в нея на "независимо кога са положени" не се придава обратно действие на нормата по отношение на времето на обучение преди навършване на пълнолетие, т.е. възникналите вече правоотношения за този период не могат да се считат преуредени. Пенсионният орган неправилно прилага този текст в случая, като признава за осигурителен стаж на жалбоподателя само времето на обучението му в С. след навършване на пълнолетие.

Към процесния случай приложение намира нормата на §9, ал.1 от ПЗР на КСО предвиждаща времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, да се признава за осигурителен стаж и по този кодекс. Според действащите към момента на обучението на жалбоподателя в С. в [населено място] разпоредби, цитирани по-горе в решението, за периода на обучението си оспорващият се е намирал на действителна военна служба.

Съдът приема, че за периода от постъпването на Н. Г. в С. на 15.08.1975 г. до 02.11.1978 г., когато навършва пълнолетие, действащата към този момент нормативна уредба му признава всички права на срочнослужещ в армията, включително и зачитането като трудов стаж на времето, прекарано в редовна военна служба. Но дори и с признаването на посочения осигурителен стаж от първа категория за периода на обучението, за жалбоподателя не са налице останалите кумулативни предпоставки по КСО за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Правилно пенсионният орган е приел, че независимо, че Н. Г. е навършил изискуемата по чл.69б, ал.1 и чл.69, ал.2 от КСО възраст, не отговаря на останалите изискуеми законови предпоставки за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст – сбор от осигурителния стаж и възрастта 100 по чл.69б, ал.1 от КСО и общ осигурителен стаж – 27 години, от които две трети действително изслужени като държавен служител по посочените в чл.69, ал.2 от КСО закони.

Имайки предвид горното жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение, а оспореният административен акт оставен в сила като правилен и законосъобразен.

Предвид изхода на спора и искането за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение на ответника следва да бъдат присъдени разноси в размер на 350 лева, съгласно чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 118 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 63 –ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв.Т. П. срещу Решение № 2153-21-8 от 15.01.2018 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012 – 21 – 1679/22.12.2017 г. и е потвърдено разпореждане №[ЕИК]/91 от 21.11.2017 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, като неоснователна.

ОСЪЖДА Н. А. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ С. разноси в размер на 350 /триста и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: